Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 440 van 2 september 2026
in de zaak RvV X II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. ELGAZI**
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 7 maart 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2025 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer :
Naam: S. (..)
Voornaam: C. (..)
Geboortedatum: (..)1990
Geboorteplaats: Bni Oukil
Nationaliteit: Marokko
alias: S., C. (..), geboren op (..)1990 te Bni OUkil Fquih Ben Salah, onderdaan van Marokko; O., A. (..), geboren op (..)1991 te Casablanca, onderdaan van Marokko; S. C. (..), geboren op (..)1990, onderdaan van Marokko; A. B. (..), geboren op (..)1990, onderdaan van Libanon; B. A. (..), geboren op (..)1994 , onderdaan

van Libanon; O. A. (..), geboren op (..)1992, onderdaan van Marokko; O. A. (..), geboren op (..)1992, onderdaan van Lybië; O. A. (..), geboren op (..)1992 , onderdaan van Syrië
wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.
Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 07.03.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:
Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, onwettig verblijf en weerspannigheid, feiten waarvoor hij op 13.03.2019 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden (4 jaar uitstel voor 10 maanden, uitstel uitvoerbaar door het vonnis dd.23.12.2019 van de Correctionele Rechtbank van Brussel). Uit het vonnis blijkt dat betrokkene in de nacht van 23 op 24 december 2018 opzettelijke heeft toegebracht aan zijn partner en dit ook op 26 januari 2019.
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg tegenover zijn partner of de persoon met wie hij samenwoont, feiten waarvoor hij op 23.12.2019 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden + 3 maanden.
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen-aan ministerieel ambtenaar/agent drager van de openbare macht/persoon met openbare hoedanigheid en aan partner, feiten waarvoor hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 22.09.2021 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden.
Gelet op het ernstig en aanhoudend intra familiaal geweld van de betrokkene ten aanzien van zijn partner dient er echter besloten te worden dat hij misbruik maakte van zijn gezagspositie binnen het gezin en dat hij geen enkel respect blijkt te hebben voor het welzijn van zijn vrouw en de kinderen. Deze feiten wijzen bovendien op een weinig stabiele gezinssituatie. Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat hij te Antwerpen op 05 juli 2021 opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid heeft aangebracht ten nadele van een Inspecteur van de PZ Antwerpen. Ook aan zijn partner heeft hij op hetzelfde ogenblik deze opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid aangebracht. Verder blijkt nog dat betrokkene zijn partner in de periode van 10.03.2021 tot en met 06.07.2021, meermaals op niet nader te bepalen data, onder meer op 10.06.2021 en laatst op 04.07.2021 opzettelijke slagen te hebben toegebracht. Betrokkene pleegt herhaaldelijk geweld ten aanzien van zijn partner. Hij zou kampen met verslavingen. Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van betrokkene van een gevaarlijke ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van zijn partner en een flagrant gebrek aan respect voor de politie als handhavers van de rechtsorde en de openbare veiligheid. Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd
Tevens werd hij op 27.10.2023 door het hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden voor diefstal, bendevorming-deelname, dader of mededader (tegen vonnis van 03.05.2023 van de correctionele rechtbank van Antwerpen). Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Antwerpen op 20 maart 2021 alsook op 25 mei 2021 een diefstal pleegde ten nadele van JD Sports (vijf kledingstukken) en bij Kruidvat BVBA (verzorgingsproducten, papers en koeltas). Verder blijkt dat betrokkene niet alleen handelde en deze feiten pleegde samen met zijn toenmalige partner K. Ze gebruikten een kinderwagen en betrokkene haalde aluminiumfolie uit de kinderwagen om de anti-diefstal alarmen af te schermen. De feiten getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid, een manifest gebrek aan respect voor de eigendom van derden evenals een gebrek aan normbesef, waartegen de maatschappij dient te worden beschermd. Winkeldiefstallen leiden tot aanzienlijke schade, enerzijds overeenkomstig de waarde van de goederen die zonder betalen worden weggenomen, anderzijds door de kosten die winkeliers dienen te maken om diefstallen het hoofd te bieden. Door in georganiseerd verband samen te werken, verhoogt de criminele slagkracht van de dieven en verlaagt hun pakkans. De samenwerking is maatschappelijk laakbaar en duidt op een criminele ingesteldheid.
Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig herhaaldelijk te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

De betrokkene werd op 07.01.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene kwam nadien onmiddellijk op de proppen met de foto's van zijn kinderen. Er werd hem toen uitgelegd dat deze info reeds gekend was bij ontmoeting in oktober 2023 en dat een Belgische partner en kinderen niet automatisch recht geeft op verblijf in het Rijk. Het gesprek werd nadien, na slechts één minuut onderbroken omdat betrokkene meteen 'fuck you' begint te roepen. Betrokkene blijft deze scheldwoorden herhalen zelfs nadat hij het lokaal verlaten heeft en door een cipier wordt begeleid. Gezien de onveilige situatie was een dialoog met betrokkene niet mogelijk. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief, door zich agressief te gedragen tegenover de terugkeerbegeleider, na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier blijkt dat hij reeds op 29.01.2020 en 31.10.2023 door een terugkeerbegeleider werd gesproken in de gevangenis en dat hij de vragenlijst invulde op 06.10.202. Uit stukken in het administratief dossier blijkt dat hij verklaarde sinds 2017 Een duurzame relatie te hebben met K. H. (..) en samen twee minderjarige kinderen te hebben nl. A. (..) (°2021) en Y. (..) (°2022). Zij bezocht hem laatst in de gevangenis op 04.02.2023 en betrokkene geeft hier geen zinnige uitleg voor. Beide kinderen verblijven bij hun moeder en zijn houder van de Belgische nationaliteit. Beide kinderen dragen de familienaam van de moeder. Hieromtrent weet hij te verklaren dat hij samen met zijn raadsman een nieuwe procedure tot erkenning zal indienen. Een dergelijke procedure tot erkenning met betrekking tot 1 kind werd reeds in 2021 opgestart en geweigerd op 15.09.2021. Uit de beslissing van de stad Antwerpen blijkt dat er na onderzoek ernstige twijfels bestaan over de biologische verwantschap tussen betrokkene en het kind en dat er een aantal tegenstrijdigheden werden genoteerd over de (turbulente) relatie, de zwangerschap en kind. In de huidige omstandigheden wordt de gezinsband tussen betrokkene en zijn Belgische) kinderen betwist

Er dient gewezen te worden dat het hebben van kinderen op het Belgische grondgebied, hem niet automatisch recht op verblijf geeft. Betrokkene heeft nooit getracht om zijn verblijf in België te reguleren. Betrokkene heeft nooit gezinshereniging aangevraagd met zijn kinderen. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden bovendien te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. Hij is reeds geruime tijd afwezig uit het gezin. Er kan worden opgemerkt dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen. Betrokkene verblijft sedert 06.07.2021 in de gevangenis. Dat zijn zogenaamde kinderen hem bezochten in de gevangenis doet hieraan geen afbreuk. Bovendien dateert zou zijn zoon A. (..) hem voor het laatst hebben bezocht in de gevangenis op 18.01.2022 en zijn zoon Y. (..) op 01.05.2022. Daarbovenop hanteert de gevangenis een andere schrijfwijze in de bezoekstoelating, waardoor ook niet met zekerheid vaststaat dat het degelijk zijn vermeende zoon is die hem bezocht (Y. (..) in de plaats van Y(..)e). Er is geen enkel bewijsstuk dat aantoont of en hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn vermeende kinderen. Evenmin toont betrokkene aan dat hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen of contacten mag onderhouden/onderhoudt. Hij kan eveneens vanuit het buitenland financieel bijdragen aan de opvoeding van de kinderen. Er liggen momenteel geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat erop heden een hechte band zou bestaan tussen betrokkene en zijn vermeende kinderen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken geen concrete onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden. Niets heeft hem ervan weerhouden om herhaaldelijk feiten van openbare orde te plegen, en dit dan ook nog tegen zijn eigen gezin. In hoeverre betrokkene daadwerkelijk de zorg heeft gedragen over zijn kind(eren) is dus ten zeerste de vraag. Kennelijk hecht betrokkene zelf niet zo veel waarde aan zijn gezinsleven, zo niet zou toch mogen verwacht worden dat hij in het belang van zijn familie en gezin zich anders zou gedragen of toch op een bepaald moment de omslag zou hebben gemaakt om in hun belang te handelen en dus de Belgische strafrechtelijke bepalingen te respecteren om een stabiel gezinsleven te kunnen uitbouwen. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40. Dat de uitoefening van zijn gezinsleven dan ook moeilijker zal verlopen is louter te wijten aan zijn eigen criminele gedragingen.

Uit het gevangenisdossier blijkt dat hij virtueel contact onderhoudt met zijn broer, dewelke volgens zijn verklaring niet in België is gevestigd. Hij verklaarde wel een neef in België te hebben. Deze laatste kon niet teruggevonden worden in onze bestanden. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.
Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg dan ook niet waargenomen.
Betrokkene verklaarde niet te lijden aan een ziekte dewelke hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar Marokko. Betrokkene verklaart niet te willen terugkeren naar Marokko met als reden dat zijn Belgische partner en Belgische minderjarige kinderen in België zijn.
Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn en sociale positie minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.
Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet twee middelen als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"EERSTE MIDDEL

- Schending van de materiële en formele motiveringsplicht, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet

2.1. A/ Theoretische argumentatie:
8.-
Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.
De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.
Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:
"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[…]"
Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.
Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:
a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexies dd. 08.11.2024 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
c) De motivering afdoende dient te zijn;
De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.
2.1.B/ Concrete toepassing:
9.-
Er werd aan verzoeker een inreisverbod van 10 jaar (bijlage 13 sexies) betekend op datum van 7 maart 2025 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing dat verzoeker zich in het verleden schuldig heeft gemaakt aan verschillende strafbare feiten. De veroordelingen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing zijn niet van die aard dat dit zou leiden tot een gevaar voor de samenleving of de openbare orde!
Het louter vaststellen van strafrechtelijke veroordelingen volstaat op zich niet om tot een persoon uit te zetten. Een dergelijke beslissing mag slechts gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker en vergt een individueel onderzoek naar een actuele bedreiging, hetgeen geenszins is gebeurd.
Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde, dient verwerende partij rekening te houden met de aard en ernst van de feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade.
Nog steeds volgens het HvJ-EU, bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek.
Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast (zie arresten Gaydarov en Z. ZH).
Naar analogie bepaald artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, m.b.t. de openbare orde of nationale veiligheid:
"De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf".
Volgens het Hof van Justitie houdt de actualiteit van de bedreiging in dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen.1 Het is de taak van verwerende partij om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde.
Dat verzoeker in het verleden fouten heeft gemaakt, waardoor zijn persoonlijk gedrag de openbare orde toen heeft geschaad, betreurt hij enigszins. Doch wenst verzoeker op te merken dat hij hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk is aan het nemen en zijn straf is aan het ondergaan.
Verzoeker is tot bezinning, inkeer en schuldinzicht gekomen in de gevangenis. Eveneens heeft hij afstand genomen van zijn criminele verleden om zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij.
Verzoeker stelt vast dat verwerende partij absoluut in gebreke is gebleven aan te tonen dat het gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid, zelfs integendeel.
Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verzoeker in de toekomst een crimineel gedrag zal voortzetten, volhouden of herhalen, zelfs integendeel.
Het staat vast dat verwerende partij in casu de ernst van de door de verzoeker gepleegd feiten kennelijk niet heeft onderzocht of grondig heeft onderzocht en derhalve geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te kunnen interpreteren.
Dat zij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en deze ook niet correct beoordeeld heeft.
Dat de bestreden beslissing echter gebrekkig is gemotiveerd omwille van o.a. de juridische aanvaardbaarheid. Verweerder brengt in de bestreden beslissingen niet aan of de verzoeker wel degelijk het crimineel gedrag in de toekomst zal voortzetten.
Verzoeker is er degelijk van bewust dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt en heeft er oprechte spijt van. Hij is hiervoor zijn strafrechtelijke verantwoordelijk aan het nemen. Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen zoals vermeld in de bijlage 13 sexies is onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker een thans nog steeds een bedreiging vormt voor de openbare orde.
Verwerende partij laat na om de positieve elementen na de veroordelingen in het dossier correct te interpreteren.
Kortom, volstaat de loutere verwijzing naar het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling immers niet.
De motieven van verwerende partij zijn in geen geval draagkrachtig en dragen de beslissing niet.
Inmiddels is verzoeker zijn straf aan het ondergaan en is dan ook tot een bepaalde vormbesef gekomen. Uit deze veroordeling heeft verzoeker lering getrokken:
"Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een […] misdrijf of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd [als] een gevaar voor de openbare orde […] in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."
De motieven in de bestreden beslissing zijn dan ook absoluut onjuist en stemmen geenszins overeen met de werkelijkheid.

Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing dd. 07.03.2025 op een niet-afdoende wijze door verwerende partij werd gemotiveerd, daar de motieven in casu niet correct zijn.
10.-
Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat een inreisverbod van 10 jaar absoluut niet proportioneel is met de werkelijkheid.
Verwerende partij motiveert geenszins waarom zij meteen is overgegaan tot betekening van een inreisverbod van 10 jaar!. Te meer, het motief dewelke zij tracht te hanteren teneinde het inreisverbod te staven, m.n. dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden is geenszins gesteund op correcte en juiste feitelijke gegevens.
Verzoeker kan niet genoeg herhalen dat het inreisverbod is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens. De motieven van verwerende partij stemmen echter geenszins overeen met de werkelijkheid.
Kortom, uit de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom in casu een inreisverbod van 10 jaar diende te worden opgelegd.
De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.
Dat in casu dan ook vaststaat dat verwerende partij de motiveringsverplichting manifest heeft geschonden.

TWEEDE MIDDEL

- Schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 8 EVRM

2.2.A/ Theoretische argumentatie:
11.-
Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).
De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).
12.-
Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).
13.-
Artikel 8 EVRM:
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".
Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:
"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."
Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.
Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.
2.2.B/ Concrete toepassing:
14.-
Verwerende partij beweert dat verzoeker een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde, quod certa non.
Het getuigt allereerst van onredelijke besluitvorming van verwerende partij om het loutere feit dat verzoekende partij een strafrechtelijke verleden heeft. Volgens verwerende partij zou verzoeker een gevaar uitmaken voor de openbare orde, quod non.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 10 jaar, hoewel verzoeker zijn centrum van belangen in het Rijk, alsook in het Schengengebied heeft gevestigd. Meer nog, de motivering van verwerende partij betreft slechts een standaardmotivering.
Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 10 jaar zonder enig degelijk onderzoek naar en motivering omtrent de duur van het inreisverbod.
Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt bijgevolg niet afdoende uiteengezet.
Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld nu verweerster wist dat verzoeker enorm veel familieleden heeft in het Rijk en een minderjarige kind heeft in het Rijk.
De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt.
Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en hij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.
De bestreden beslissing, m.n. het inreisverbod, is schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende.
Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.
Daarnaast heeft verweerster nagelaten om een zorgvuldige en evenwichtige beoordeling te maken van de familiale banden van verzoeker, hetgeen een schending vormt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.
Verweerster beweert onterecht dat verzoeker zijn kind niet heeft kunnen laten erkennen. Niets is minder waar nu het minderjarig kind wel degelijk werd erkend.
Meer nog, verwerende partij is maar al te goed op de hoogte van het gegeven dat verzoeker zijn privé- en familiaal leven in het Rijk heeft gevestigd. Minstens had verwerende partij hier rekening mee kunnen houden!
De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.
De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende en gebrekkig gemotiveerd.
15.-
10 jaar is een totaal buitenproportionele termijn die op geen enkel objectief gegeven steunt.
Het is voor verzoeker dan ook onduidelijk waarom verwerende partij meteen en zonder enig degelijk onderzoek heeft gekozen voor de maximumtermijn van 3 jaar en geen kortere termijn.
Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals bekend aan verwerende partij.
Verweerder heeft bij het nemen van deze beslissing geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker verblijft al jaren onafgebroken in België en heeft Marokko meer 9 jaar geleden verlaten. Hij heeft familieleden in verschillende landen, waaronder België en andere delen van Europa.
Dit gebrek aan individuele beoordeling schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.
Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat alle relevante feiten en omstandigheden worden onderzocht voordat een besluit wordt genomen. Verweerder heeft nagelaten om te overwegen hoe het inreisverbod de beroepsuitoefening van verzoeker zal beïnvloeden. Bovendien is het evenredigheidsbeginsel geschonden, aangezien de gevolgen van het inreisverbod buitenproportioneel zijn in verhouding tot de overtreding.
Zowel het inreisverbod zelf, als de duur ervan kan immers enorme schade berokkenen aan verzoeker en zijn kinderen. In casu, maakt het inreisverbod ook een schending uit op het privé- en familieleven van verzoeker. Verzoeker heeft enorm veel vrienden en familieleden in het Rijk en heeft thans zijn centrum van zijn belangen in het Rijk gevestigd. Het inreisverbod is onvoldoende gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM en heeft bijgevolg nagelaten een beslissing te nemen in overeenstemming met artikel 8 EVRM.
Daarnaast is verzoeker de biologische vader van Y. S. (..), geboren te Antwerpen op (..)2022. Dit vaderschap werd bevestigd door een gerechtelijk DNA-onderzoek, zoals blijkt uit de stukken. De familierechtbank te Antwerpen heeft bij vonnis van 24 oktober 2024 het vaderschap van verzoeker erkend en bepaald dat het kind voortaan de naam S. (..) zal dragen.
Er is een lopende procedure bij de familierechtbank met betrekking tot de omgangsregeling tussen verzoeker en zijn zoon. Verzoeker wenst een actieve rol op te nemen in het leven van zijn kind, en de moeder van het kind heeft zich bereid verklaard om hem een nieuwe kans te geven en hem zelfs onderdak te bieden.
Het opleggen van een inreisverbod van 10 jaar betekent feitelijk dat verzoeker gedurende deze periode geen betekenisvol contact kan hebben met zijn kinderen. Moderne communicatiemiddelen kunnen een fysiek contact met de kinderen niet vervangen, zeker gezien de jonge leeftijd van het kind.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat inmenging in het gezinsleven alleen toelaatbaar is indien deze wettelijk voorzien, noodzakelijk en proportioneel is (EHRM, Üner t. Nederland,

Onur t. Verenigd Koninkrijk). In dit geval ontbreekt een evenwichtige belangenafweging tussen de bescherming van de openbare orde en het recht op gezinsleven van verzoeker en zijn zoon.
Het kinderen van verzoeker heeft het recht op een relatie met beide ouders, zoals voorzien in artikel 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Het opleggen van een langdurig inreisverbod ontneemt het kind de mogelijkheid om hun vader te zien en persoonlijk contact met hem te onderhouden.
De Belgische staat heeft de verplichting om bij alle beslissingen die een minderjarig kind raken, het belang van het kind als eerste overweging te nemen. Het inreisverbod houdt geen rekening met de psychologische en emotionele impact op de kinderen.
Hoewel verzoeker een strafrechtelijk verleden heeft, is een inreisverbod van 10 jaar buitenproportioneel gezien zijn banden met België. Het proportionaliteitsbeginsel vereist dat minder vergaande maatregelen overwogen worden die zowel de openbare orde beschermen als verzoeker in staat stellen zijn gezinsleven te herstellen.
Verzoeker heeft aangegeven zijn leven te willen beteren na zijn detentie en stappen te ondernemen om opnieuw te integreren in de samenleving. Dit kan niet beoordeeld worden zolang verzoeker niet in België kan verblijven. In plaats van een langdurig inreisverbod kan een kortere periode van beperking worden opgelegd, met de mogelijkheid van controle en begeleiding. Specifieke voorwaarden, zoals regelmatige meldplicht of deelname aan rehabilitatieprogramma's, kunnen een effectieve en minder ingrijpende maatregel zijn.
Verzoeker spreekt de taal en kent de cultuur. Een terugkeer naar Marokko zou hem niet alleen volledig losmaken van zijn gezin, maar ook de mogelijkheden beperken om zijn leven te beteren, gezien het ontbreken van een sociaal en economisch netwerk in zijn land van herkomst.
Het inreisverbod van 10 jaar is disproportioneel en strijdig met artikel 8 EVRM, artikel 3 IVRK en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker heeft recht op een kans om zijn gezinsleven te herstellen en opnieuw te integreren in de Belgische samenleving.
Het is de logica zelve, volgens verzoeker, dat verwerende partij de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel, namelijk het nemen van een inreisverbod, dat uit de bestreden beslissing allerminst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk privéleven van verzoeker in het Rijk.
De beslissing nemen met vermelde argumenten vormt machtsmisbruik in hoofde van verwerende partij, minstens is het een schending van het redelijkheidsbeginsel.
In de bestreden beslissing wordt op automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een lange termijn van 10 jaar. De wet vereist een evenredigheidstoets. Dit gebeurt in casu niet.
16.
Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden door de Raad dat de motivering gebrekkig en niet afdoende is. Het inreisverbod is kennelijk onredelijk genomen en werd, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel dat op verwerende partij rust, geenszins zorgvuldig voorbereid en gebaseerd op correcte feitenvinding.
De motieven dragen het inreisverbod niet, gezien verwerende partij geenszins motiveert waarom een termijn van 10 jaar inreisverbod gerechtvaardigd en proportioneel is.
Dit middel is derhalve ernstig en gegrond."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op *"afdoende*" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (Rvs 11 december 2015, nr. 233 222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat de verwijderingsbeslissing van 7 maart 2025 gepaard gaat met een inreisverbod van tien jaar omdat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verder worden de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van tien jaar *in casu* proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij beweert, wordt er in de

bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom er voor een inreisverbod met een duur van tien jaar wordt geopteerd. Ter verantwoording van deze duurtijd wordt immers uitdrukkelijk en uitvoerig ingegaan op haar individuele situatie. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden als zou de gegeven motivering een standaardmotivering zijn en dat op *"quasi automatische wijze"* een termijn van tien jaar wordt opgelegd.

Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.4. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel alsook het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

2.7. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1.
De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.
(..)
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Zoals blijkt uit artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet kan de beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voor de interpretatie van het begrip "*bedreiging voor de openbare orde*" is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie* van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip "*gevaar voor de openbare orde"* in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd. Het Hof stelt in §§ 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip "*openbare orde*" af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip "*gevaar voor de openbare orde"* als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest *Gaydarov*, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012,

C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de verwerende partij, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wijst de Raad wel op het feit "*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde"* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08 *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

De Raad wijst er ook nog op dat het EHRM nooit een minimumvereiste heeft vastgesteld met betrekking tot de strafmaat of de ernst van het misdrijf dat uiteindelijk tot uitzetting of een beperkende maatregel lijdt ((EHRM, 12 januari 2021, *Khan/Denmark*, § 68-70). Waar één bepaald misdrijf wegens de matige ernst ervan of de lichte strafmaat mogelijks niet afdoende is, is dat anders wanneer gekeken wordt naar de gehele criminele historiek. Het criminele verleden kan derhalve zwaar doorwegen in de belangenafweging (EHRM, *Mohammad/Denmark*, 20 november 2018; EHRM, *Shala/Switzerland*, 15 november 2012; EHRM, *Muradeli/Russia*, 9 april 2015).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

In casu blijkt dat de verwerende partij, en anders dan wat de verzoekende partij met haar betoog lijkt voor te houden, niet alleen verwezen heeft naar de verschillende strafrechtelijke veroordelingen die verzoekende partij doorheen haar illegaal verblijf in België heeft opgelopen, maar tevens omstandig heeft geduid welke de feiten aan de basis liggen van deze veroordelingen, alsook de zwaarwichtigheid ervan. Verzoekende partij betwist zo niet, en hetgeen ook steun vindt in het administratief dossier, dat zij reeds op 13 maart 2019 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden (met uitstel gedurende vier jaar voor de helft van de straf) wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg ten aanzien van haar partner. Dat deze veroordeling haar niet tot inkeer heeft gebracht blijkt uit het feit dat zij, nadat zij op 3 mei 2019 werd vrijgesteld uit de gevangenis, op 9 september 2019 al opnieuw aangehouden werd omwille van slagen en verwondingen ten aanzien van haar partner. Voor deze feiten liep zij een nieuwe veroordeling tot een gevangenisstraf van 18 maanden op op 23 december 2019. Ook dit bleek niet afdoende om verzoekende partij op het rechte pad te krijgen, nu zij, nadat zij werd vrijgesteld op 9 mei 2020, op 5 juli 2021 opnieuw aangehouden werd wegens slagen en verwondingen en weerspannigheid ten aanzien van een politieagent en slagen en verwondingen ten aanzien van haar partner. Zij liep hiervoor op 22 september 2021 opnieuw een veroordeling op, ditmaal een gevangenisstraf van 10 maanden.

Zoals de verwerende partij motiveert schuwt verzoekende partij herhaaldelijk geweld binnen het gezin, meer bepaald ten aanzien van haar partner, niet. De Raad volgt de verwerende partij geheel dat dergelijke handelingen getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid in hoofde van verzoekende partij en een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van haar partner. Zoals ook blijkt uit artikel 3 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld van 11 mei 2011 (Verdrag van Istanbul), geratificeerd door België op 14 maart 2016 en in kracht gegaan op 1 juli 2016, wordt huiselijk geweld gedefinieerd als "*alle vormen van fysiek, seksueel, psychologisch of economisch geweld dat plaatsvindt binnen het gezin of het huishouden of tussen voormalige of huidige echtgenoten of partners, ongeacht of de dader in dezelfde woning als het slachtoffer verblijft of heeft verbleven;".* Er kan niet ernstig betwist worden dat de feiten die verzoekende partij gepleegd heeft doen getuigen van herhaaldelijk huiselijk geweld ten aanzien van haar partner en dat dergelijke feiten niet anders dan als ernstig kunnen gekwalificeerd worden. Evenzeer blijkt uit de gepleegde feiten dat zij doet getuigen van een flagrant gebrek aan respect voor de politie als handhavers van de rechtsorde en de openbare veiligheid. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hieruit afleidt dat verzoekende partij door haar gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Bovendien blijkt haar volgehouden criminele ingesteldheid niet alleen uit voormelde feiten maar tevens uit het feit dat verzoekende partij op 27 oktober 2023 andermaal veroordeeld werd, ditmaal tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens deelname in bendevorming als dader of mededader aan diefstal. Zoals de verwerende partij duidt in de bestreden beslissing getuigen de beschreven feiten evenzeer van een gevaarlijke ingesteldheid, een manifest gebrek aan respect voor andermans eigendom evenals een gebrek aan normbesef.

De verwerende partij besluit op niet kennelijk onredelijke wijze dat, gelet op de ernst en de herhaling van de door verzoekende partij gepleegde feiten, afgeleid kan worden dat zij door haar gedrag de openbare orde ernstig kan schaden.

Haar subjectieve overtuiging dat de door haar gepleegde feiten "*niet van die aard (zijn) dat dit zou leiden tot een gevaar voor de samenleving of de openbare orde"* gaat volledig voorbij aan de zwaarwichtige aard van de door haar gepleegde feiten als het herhaaldelijk karakter van enkele van deze feiten.

In het verzoekschrift houdt verzoekende partij thans wel blootweg voor dat zij *"tot bezinning, inkeer en schuldinzicht (is) gekomen in de gevangenis"* en zij *"afstand genomen heeft van (haar) criminele verleden om zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij"* maar de Raad benadrukt dat het criminele parcours van verzoekende partij doet getuigen van een hardnekkige criminele ingesteldheid die eerdere veroordelingen niet hebben weten te veranderen. Er ligt thans ook geen enkel concreet gegeven voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij werkelijk tot inkeer is gekomen. Integendeel. Zoals de verwerende partij verder motiveert in de bestreden beslissing werd verzoekende partij op 7 januari 2025 in de gevangenis nog gesproken door een terugkeerbegeleider van de dienst vreemdelingenzaken. Uit het verslag dat deze terugkeerbegeleider heeft opgesteld blijkt het volgende: *"Betrokkene legt bij aanvang onmiddellijk foto's voor zijn kinderen. Ik leg uit dat alle info aangaande zijn Belgische partner en Belgische kinderen reeds werd bekomen tijdens het voorgaande gesprek en dat het hebben van een Belgische partner/kinderen geen automatisch recht op verblijf impliceert. Het gesprek duurt bijgevolg nog geen minuut waarop betrokkene meteen begint te roepen 'fuck you'. Gelet deze explosie (noch voor ik woorden als repatriëring of dergelijke heb uitgesproken), opteer ik ervoor om het gesprek onmiddellijk af te ronden. Ik sta recht, open de deur en zeg hem dat op deze manier geen gesprek mogelijk is. Ik verzoek hem het lokaal te verlaten. Hij staat recht, komt erg dichtbij staan en roept nogmaals en verschillende keren in mijn gezicht: 'fuck you, bitch! Hierop stap ik zelf naar buiten gelet ik mij niet langer veilig voel. Door het volume van meneer, kwam er al snel een cipier aangelopen. De cipier begeleid betrokkene verder. In dezelfde gang en dus nog zeer dichtbij, blijft betrokkene hard roepen: 'fuck you, fuck België' en 'racist'. Er is geen enkele dialoog mogelijk met betrokkene."* Dergelijk gedrag draagt bijgevolg eerder verder bij aan de vaststelling van de verwerende partij dat er in hoofde van verzoekende partij een gevaarlijke geestesgesteldheid bestaat die aanleiding heeft gegeven tot zwaarwichtige criminele feiten en deze ook naar de toekomst toe aanleiding kan geven tot ernstige feiten dan aan het blote betoog van verzoekende partij dat zij tot inkeer zou zijn gekomen. Dat zij haar *"strafrechtelijke verantwoordelijkheid (..) aan het nemen (is)* en haar *"straf (..) aan het ondergaan (is)"* leidt evenmin tot een andere beoordeling nu, zoals reeds gesteld, eerdere veroordelingen haar evenmin tot inkeer hebben weten brengen. Haar wens verder om in België te kunnen verblijven en onderworpen te worden aan een minder ingrijpende maatregel toont evenmin de kennelijke onredelijkheid aan van de bestreden beslissing.

Zoals blijkt uit de gegeven motivering en de bespreking ervan *supra* heeft de verwerende partij wel degelijk de ernst van de door verzoekende partij gepleegde feiten in haar beoordeling betrokken alsook heeft zij omstandig weergegeven waarom verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde naar de toekomst toe ernstig te kunnen schaden. De Raad wijst er daarbij nog op dat de verwerende partij geenszins moet aantonen dat verzoekende partij ook werkelijk zal recidiveren, maar enkel een redelijke inschatting moet maken van mogelijk ernstig crimineel gedrag naar de toekomst toe, hetgeen zij *in casu* gedaan heeft. Met haar verder niet-geconcretiseerd betoog dat de verwerende partij *"geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te kunnen interpreteren"* toont verzoekende partij niet aan met welk pertinent gegeven de verwerende partij in haar beoordeling onterecht geen rekening heeft gehouden. Zij betoogt dan wel dat de verwerende partij nalaat *"om de positieve elementen na de veroordelingen in het dossier correct te interpreteren"* maar zij duidt dit niet concreet. Uit het administratief dossier kan ook niet anders blijken dan dat verzoekende partij tijdens haar illegaal verblijf bleef persisteren in ernstig crimineel gedrag en dat eerdere veroordelingen haar niet op andere gedachten konden brengen, meer nog, zelfs in de gevangenis blijft haar agressieve geaardheid (hetgeen ook geleid heeft tot de herhaalde feiten van slagen en verwondingen) opspelen (cfr. de ervaring van de terugkeerbegeleider zoals *supra* weergegeven).

2.8. Zoals verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij bij het bepalen van de duurtijd evenzeer rekening gehouden met de relevante persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij die zij naar aanleiding van haar horen kenbaar heeft gemaakt. Verzoekende partij betoogt dan wel dat er geen redelijke en zorgvuldige afweging werd gemaakt van haar familiale belangen maar zij kan hierin niet gevolgd worden.

Waar zij immers er vooreerst op wijst dat zij *"enorm veel familieleden heeft in het Rijk"* maakt zij daarmee niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partij dan wel verklaarde dat zij een neef heeft in België maar dat deze niet kon teruggevonden worden in de bestanden en dat er hoe dan ook geen beschermenswaardig

gezins- of familieleven kan aangenomen worden tussen volwassen verwanten zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond, hetgeen verzoekende partij evenwel niet aantoont. De Raad benadrukt dat deze beoordeling strookt met de vaste rechtspraak van het EHRM met betrekking tot gezinsleven tussen volwassen verwanten (EHRM, 6 mei 2025, *Demirci/Hongarije*, § 72; EHRM, *F.N./Verenigd Koninkrijk* (dec), nr. 3202/09, §17; EHRM 10 april 2012, *Balogun/Verenigd Koninkrijk*, nr. 60286/09; EHRM 2003, *Kwakye-Nti and Dufie/Nederland*, nr. 31519/96; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Met een loutere verwijzing naar het hebben van familieleden in België kan geenszins blijken dat verzoekende partij afhankelijk is van deze familieleden of omgekeerd, zij van haar. Zij maakt op dat vlak aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Hetzelfde geldt voor waar zij verwijst naar andere familieleden in Europa.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat er evenmin concrete gegevens voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekende partij nog een relatie heeft met haar voormalige partner. Ook op dat vlak blijkt geen beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Verder betoogt verzoekende partij wel dat zij een minderjarig kind heeft in België en dat de verwerende partij onterecht beweert dat zij haar kind niet heeft kunnen laten erkennen, maar zoals blijkt uit nazicht van het administratief dossier werd de prenatale erkenning van het kind A.K. °2021 wel degelijk geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand op 21 april 2021 na onderzoek van het parket. Uit deze weigeringsbeslissing komt duidelijk naar voren dat de biologische band met het kind A.K. betwist wordt en dat de erkenning kennelijk enkel gericht was op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Waar verzoekende partij voorhoudt dat het kind ondertussen wel degelijk werd erkend en zij dienaangaande stukken voegt aan het verzoekschrift, merkt de Raad op dat de stukken die de biologische band bewijzen betrekking hebben op een ander kind, met name Y.K, thans Y.S., °2022. Haar betoog doet bijgevolg geen enkele afbreuk aan de correcte vaststelling van de verwerende partij dat er ernstige twijfels zijn inzake de biologische band tussen verzoekende partij en het kind A.K. °2021. Zoals de verwerende partij ook verder blijkens nazicht van het administratief dossier op goede gronden motiveert, blijkt uit de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand dat er een aantal tegenstrijdigheden werden genoteerd over de (turbulente) relatie, zwangerschap en kind zodat in deze omstandigheden de gezinsband tussen verzoekende partij en dit Belgisch kind wordt betwist. De Raad ziet in het betoog van verzoekende partij zoals geuit in het verzoekschrift geen redenen om alsnog een beschermenswaardige gezinsrelatie tussen verzoekende partij en het kind A.K. °2021 te aanvaarden. De Raad wijst in dat verband op de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat het Hof slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, *X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk* (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier of uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij een bloed- of aanverwantschapsband heeft met het kind A.K. °2021. De vraag is of de verzoekende partij kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van het kind rekening diende te worden gehouden. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een zorgdragende volwassene voor het kind A.K. °2021 is en dat bijgevolg de bestreden beslissing het belang van het kind schaadt. Integendeel, uit de bevindingen van het onderzoek van het parket en de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand blijkt dat verzoekende partij niet weet in welk ziekenhuis het kind A.K. °2021 geboren is, zij verkeerde informatie geeft over de verwachte geboortedatum van voormeld kind, de moeder van het kind toen zij zwanger was ook niet op bezoek kwam in de gevangenis waar verzoekende partij verbleef, en zij verder slechts enkele foto's kan voorleggen van de zwangere moeder en enkele foto's van haarzelf met voormeld kind. Verder blijkt dat verzoekende partij maar 100 euro per maand gaf aan de moeder als bijdrage voor de kosten en voor de rest haar geld opdeed of opstuurde naar haar familie, terwijl de moeder alle kosten van huur en nutsvoorzieningen droeg. Uit geen enkel concreet gegeven kan blijken dat verzoekende partij enige – laat staan afdoende – zorgdragende rol speelt in het leven van het kind A.K. °2021. Ook op dit vlak maakt de verzoekende partij aldus geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Verder verwijst de verzoekende partij wel naar de stukken gevoegd aan het verzoekschrift waaruit de erkenning van het kind Y.K, thans Y.S., °2022, blijkt, maar zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk oordeelt, kan niet blijken dat de bestreden beslissing de belangen van dit kind schaadt. Zoals de verwerende partij vaststelt, ligt er op het moment van de bestreden beslissing geen enkel stuk voor dat aantoont of en hoe verzoekende partij invulling geeft aan het gezinsleven met het kind Y.K., thans Y.S. °2022. De Raad wijst er daarbij op dat, om een voldoende graad van '*gezinsleven*' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist is maar dat wel andere factoren moeten worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren *("Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve*

to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties." EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland; of de vader het kind heeft erkend; de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan (EHRM, 27 oktober 1994, *Kroon and Others v. the Netherlands*, par. 30; EHRM, *Lebbink v. the Netherlands*, 2004, par. 36; EHRM, *Khan A.W. v. the United Kingdom*, 12 januari 2010, par. 34). Het gedrag van verzoekende partij moet aldus getuigen van een oprechte interesse en de wil om verantwoordelijkheid op te nemen. Van dergelijke interesse is geen sprake wanneer het duidelijk is dat verzoekende partij enkel contact wil met het kind om een verblijfsvergunning te bemachtigen. (EHRM, 21 december 2010, *Anayo/Duitsland*, §§ 61-61).

In casu kan geenszins blijken dat verzoekende partij enige betekenisvolle rol speelt in het leven van het kind Y.K., thans Y.S.°2022, laat staan dat zij een oprechte interesse betoont in dit kind. Immers, uit de door de verzoekende partij aan het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat het de moeder is die gerechtelijke stappen heeft moeten ondernemen om verzoekende partij te dwingen voornoemd kind te erkennen (zie vonnis familierechtbank van Antwerpen van 24 oktober 2024). Het gegeven dat verzoekende partij met de erkenning uiteindelijk instemde doet geen afbreuk aan de bevindingen van de rechtbank dat verzoekende partij *"zeer wispelturig was in het al dan niet toegeven dat hij de biologische vader van Y. (..) is, zodat eiseres* (de moeder) *tot dagvaarding moest overgaan"*. De vaststelling dat het kind reeds geboren werd in 2022 en het pas door de gerechtelijke stappen van de moeder is dat verzoekende partij het kind uiteindelijk via vonnis van 24 oktober 2024 erkend heeft, laat al toe te oordelen dat er bezwaarlijk sprake is van een oprechte interesse in het kind Y. Het gegeven dat verzoekende partij op 12 maart 2025, dit is aldus na het treffen van de bestreden beslissing van 7 maart 2025, alsnog voorlopige maatregelen heeft gevorderd om het ouderlijk gezag gezamenlijk uit te kunnen oefenen en een verblijfsregeling uit te werken, doet niet anders besluiten nu dergelijke stappen in het licht van de voorgaande afwezige, minstens gebrekkige, interesse in het kind Y. eerder lijken ingegeven te zijn door de confrontatie met de bestreden beslissing en de poging van verzoekende partij om via het kind alsnog te ontsnappen aan de gevolgen van deze beslissing. Immers zelfs zo aangenomen dat de moeder het contact tussen verzoekende partij en het kind Y. zou bemoeilijkt hebben zoals beweert in het verzoekschrift tot voorlopige maatregelen, dan nog blijkt niet dat verzoekende partij voor deze vordering werkelijk getracht heeft contact met het kind te hebben of dat zij haar rol als ouder al trachtte te vervullen door minstens financieel bij te dragen aan de opvoeding van het kind. De Raad volgt de verwerende partij geheel dat er geen sluitende bewijzen voorliggen die aantonen dat op heden een hechte band bestaat tussen verzoekende partij en haar kind Y. Er blijkt niet dat zij de voornaamste zorgfiguur is in het leven van dit kind waarmee zij niet samenwoont. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit haar herkomstland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind, mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien het wat ouder is verzoekende partij niet kan opzoeken in het land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, *Üner / Nederland*; EHRM 8 januari 2009, *Grant / het Verenigd Koninkrijk*; EHRM 17 februari 2009, *Onur / het Verenigd Koninkrijk*). Evenmin blijkt dat verzoekende partij, wanneer er zich gewijzigde omstandigheden voordoen in de relatie met haar kind, niet om de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan vragen conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont gelet op voorgaande niet aan dat het hoger belang van het kind Y. die verder kan verblijven bij diens moeder die de voornaamste zorgfiguur is en die voorts de band met verzoekende partij kan ontwikkelen via moderne communicatiemiddelen of bezoeken, geschaad wordt door de bestreden beslissing. Dat het kind (disproportioneel) geraakt zou worden op psychisch en emotioneel vlak door de bestreden beslissing kan in het licht van de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken niet aangenomen worden.

Verzoekende partij maakt wat betreft haar gezinsleven geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.
2.9. In zoverre verzoekende partij nog gewag maakt van een beschermenswaardig privéleven in België kan zij evenmin worden gevolgd. De Raad merkt immers op dat het aan de verzoekende partij toekomt om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie '*privéleven*' in artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), en zij aldus niet als "*gewone*" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd.

De Raad wijst erop dat de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door het verblijf niet als voldoende kan worden beschouwd om aannemelijk te maken dat men een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip '*privéleven'* doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd en bestaat uit de optelsom van alle banden die de verzoekende partij met de Belgische samenleving is aangegaan (cfr. EHRM 9 oktober 2009 *Slivenko/Letland* (GK), § 96), en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekende partij hiervan enig bewijs voorlegt.

Buiten de loutere bewering dat zij enorm veel vrienden en familieleden heeft in België, zij het centrum van haar belangen hier gevestigd heeft en haar stelling dat zij de taal en cultuur kent, blijft zij op dat vlak in gebreke, hetgeen des te problematischer is nu de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij die steeds illegaal verbleven heeft in België en tijdens dit illegaal verblijf een zwaarwichtig crimineel parcours heeft bewandeld toont niet concreet aan dat zij zich dienstig op artikel 8 van het EVRM kan beroepen voor zover deze bepaling betrekking heeft op het beschermen van het privéleven. Er blijkt verder ook niet dat verzoekende partij, wiens moedertaal Arabisch is en die blijkens de gegevens van het administratief dossier is opgegroeid in Marokko alwaar blijkens haar verklaringen tijdens het interview in de gevangenis van 29 januari 2020 zij nog haar moeder, een volwassen broer en een volwassen zus heeft wonen, niet bij machte zal zijn om in haar herkomstland een privéleven op te bouwen. Verzoekende partij is een volwassen, gezonde man waarvan verwacht mag worden dat zij daartoe in staat is. Het loutere feit dat dit, omwille van haar jarenlange afwezigheid uit het herkomstland enigszins moeizamer zal verlopen, doet niet anderszins besluiten.

Het betoog van verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat de verwerende partij een onevenredig gewicht heeft toegekend aan de bescherming van de openbare orde. De persoonlijke belangen van verzoekende partij werden afdoende in overweging genomen en laten niet toe te besluiten dat de verwerende partij op disproportionele wijze beslist heeft om ten aanzien van verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van tien jaar op te leggen.

2.9. Gelet op voorgaande bespreking toont de verzoekende partij geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel noch toont zij een schending aan van artikel 8 EVRM of artikel 3 IVRK in zoverre deze laatste bepaling op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd.

Waar verzoekende partij tenslotte de verwerende partij nog machtsmisbruik verwijt, wijst de Raad erop dat het overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet aan de verwerende partij toekomt de bestreden beslissing te treffen. *In casu* kan geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgeen waartoe de wet haar machtigt, met name het treffen van een inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet waarbij de verwerende partij op omstandige en niet kennelijk onredelijke wijze heeft toegelicht waarom een inreisverbod voor de duur van tien jaar *in casu* proportioneel is.

2.10. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, in al hun onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER